

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **M. E.**, st. příslušnost: Turecká republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2021, č. j. X, ve věci prodloužení doby trvání zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobci prodloužila dobu zajištění podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho vyhoštění, o dalších 39 dnů, tj. do 28. 2. 2021.
Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nedostatečné odůvodnění doby prodloužení zajištění, protože žalovaná fakticky jen odkázala na stávající situaci a na to, že řízení o ověření totožnosti žalobce stále trvá. To je v rozporu s právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, podle kterého musí být doba zajištění řádně odůvodněna. Žalovaná chybějícím odůvodněním rozhodnutí znemožnila žalobci bránit se proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Zajištění žalobce je nezákonné, protože účel zajištění nemůže být naplněn. Kvůli pandemické situaci bude zajištění žalobce prodloužováno do maximální doby 180 dnů. Je zde reálný předpoklad, že vyhoštění žalobce je neproveditelné. Žalovaná k realitě vyhoštění neměla dostatečné důkazy. Doba zajištění nebyla přiměřená svému cíli. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč došlo k prodloužení zajištění o 39 dnů. V Turecku hrozí žalobci nebezpečí, nejsou tam dodržována lidská práva a žalobci hrozí mučení a vážná újma. Tím se žalovaná nezabývala.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na předcházející řízení o zajištění a prodloužení zajištění, včetně rozsudků zdejšího soudu o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o zajištění (sp. zn. 72 A 42/2020) i proti rozhodnutí o prodloužení zajištění (sp. zn. 72 A 4/2021) a probíhajících řízeních o kasačních stížnostech (sp. zn. 3 Azs 373/2020, resp. 4 Azs 49/2021). Před uplynutím doby zajištění v délce 90 dnů od 25. 9. 2020 Ředitelství služby cizinecké policie, Oddělení pobytového režimu cizinců 13. 12. 2020 žalované sdělilo, že 14. 10. 2020 podalo žádost o readmisi žalobce zpět do Turecké republiky podle článku 3 Dohody mezi Evropskou unií a Tureckou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob (dále jen „Dohoda“) cestou Velvyslanectví Turecké republiky v České republice (dále jen „Velvyslanectví Turecka“) na Ministerstvo vnitra Turecké republiky, které je příslušným orgánem dle Dohody. Podle telefonického hovoru z 26. 10. 2020 probíhalo ověřování totožnosti žalobce v Turecku. Podle telefonických hovorů s konzulárním oddělením Velvyslanectví Turecka v ČR nebyly nové informace ve věci ani přes urgence a ze zkušeností z minulosti vyplynulo, že došlo již v několika případech k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Z uvedených důvodů se jevila doba zajištění jako nedostatečná a nebylo možné určit její další potřebnou délku. Při realizaci vyhoštění v obdobných případech je třeba ověřit totožnost cizince a vystavit náhradní cestovní doklad, což 13. 12. 2020 nadále probíhalo. Vyhoštění je možné i prostřednictvím komerčních letů. Realita takového vyhoštění a jemu předcházejících popsanych kroků byla známa z předchozí praxe a vyhoštění jiného zajištěného cizince turecké státní příslušnosti dne 6. 11. 2020; šlo o cizince, který byl zajištěn společně se žalobcem.
4. Žalovaná nesouhlasila s tím, že neodůvodnila potřebu a dobu prodloužení zajištění, protože popsala kroky, které byly učiněny a které jsou k realizaci vyhoštění třeba. U žalobce došlo k vydání náhradního cestovního dokladu 6. 1. 2021 Velvyslanectvím Turecka. Dne 18. 1. 2021 bylo zajištění žalobce prodlouženo do 28. 2. 2021. Žalovaná nabídla žalobci dobrovolný návrat, avšak žalobce se odmítl do tohoto programu přihlásit, protože se nechce v žádném případě vrátit do země původu. Proto žalovaná přistoupila k realizaci vyhoštění policejní eskortou, komerčním letem a policejní eskortou na letišti v Turecké republice, což zajišťuje Velvyslanectví Turecka. To vše nebylo možné realizovat ani do 20. 1. 2021. Neexistovala žádná překážka trvalejší povahy, která by bránila vyhoštění žalobce z EU. Po celou dobu správního řízení probíhala komunikace s Velvyslanectvím Turecka. Totožnost žalobce byla ověřena, byl mu vydán náhradní Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

doklad a po celou dobu správního řízení nebyly zjištěny skutečnosti, které by bránily vyhoštění žalobce. V době druhého prodloužení zajištění o 39 dnů bylo 32. den realizováno vyhoštění žalobce do Turecka s policejní eskortou Oddělení doprovodu letadel ŘSCP na Letišti Václava Havla Praha. Žalovaná si k situaci v Turecku vyžádala závazné stanovisko a jeho závěry se řídila (že vydání žalobce do Turecka je možné).

5. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Soud zjistil ze správního spisu a **z napadeného rozhodnutí** ve vztahu k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti, že žalovaná poukázala na to, že v souladu s § 126 zákona o pobytu cizinců opakovaně zkoumala důvody zajištění, ty po celou dobu zajištění trvaly, nadále trvají a realizace správního vyhoštění žalobce do Turecka je možná. Žalovaná odkázala na sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, Oddělení pobytového režimu cizinců z 13. 12. 2020 a citovala z něj, že 14. 10. 2020 byla podána žádost o readmisi žalobce podle čl. 3 Dohody prostřednictvím Velvyslanectví Turecka. Žalovaná 26. 10. 2020 telefonicky zjistila u Velvyslanectví Turecka, že probíhá ověřování totožnosti žalobce u příslušných orgánů v Turecké republice. Žalovaná telefonicky 19. 11. 2020 a 7. 12. 2020 na konzulárním oddělení Velvyslanectví Turecka zjistila, že i přes urgence nemají od příslušného tureckého ministerstva žádné informace a že v minulosti ze strany Turecké republiky došlo již v několika případech k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu u osob uvádějících státní příslušnost Turecké republiky podle Dohody. Okamžik vyřízení žádosti a vystavení náhradního dokladu totožnosti nebylo možné předpovědět.
7. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že při získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění došlo i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění způsobené Tureckou republikou. Žalovaná je povinna zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Protože žalobce nedisponoval cestovním dokladem, bylo třeba zajistit náhradní cestovní doklad, a proto bylo nutné ověřit totožnost žalobce na zastupitelském úřadu státu, jehož je žalobce státním příslušníkem. Na základě ověření totožnosti může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. Podle sdělení z 13. 12. 2020 řízení o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu žalobci nadále probíhalo. Žalované bylo známo, že v případě občanů Turecka je repatriace možná, a to prostřednictvím přímých komerčních letů z Prahy. O tom svědčí i skutečnost, že u jednoho tureckého občana, který byl zajištěn spolu se žalobcem, u kterého již byla ověřena totožnost a vydán náhradní cestovní doklad, byla provedena realizace správního vyhoštění zpět do Turecka dne 6. 11. 2020.
8. Žalovaná zjistila 7. 1. 2021, že žalobci byl vystaven náhradní cestovní doklad a 8. 1. 2021 byl tento doklad doručen žalované. Dne 18. 1. 2021 bylo žalované doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, podle kterého byl žalobci vystaven náhradní cestovní doklad, žalobci byl nabídnut dobrovolný návrat do země původu, žalobce ho však odmítl, proto ředitelství přistoupí k vyhoštění, včetně zajištění policejní eskorty doprovodu letadel a předání žalobce v Turecku, což je zajišťováno ve spolupráci s Velvyslanectvím Turecka. Z toho vyplynulo, že do 20. 1. 2021 není možné realizovat vyhoštění. Proto bylo třeba dobu zajištění prodloužit. Žalovaná znovu a shodně přezkoumala, že u žalobce není možné Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, že žalobci nehrozí v zemi původu žádné nebezpečí, jak vyplynulo ze závazného stanoviska a skutečností zjištěných ve správním řízení. Motivace žalobce k opuštění země původu byla ekonomická, žalobce cestoval do Německa. Žalobce sám potvrdil, že mu žádná překážka vycestování nehrozí, o azyl nikde nežádal, může se vrátit do Turecka, ničeho se neobává, v EU nemá žádné vazby, které by návratu bránily.

9. Soud ověřil ze správního spisu obsah úředních záznamů a telefonických hovorů z 20. 11. 2020, 6. 12. 2020 a 13. 12. 2020 (č. l. 100 až 102). Podle úředního záznamu z 20. 11. 2020 je lhůta 25 dnů na ověření totožnosti zpravidla prodlužována o dalších 30 dnů, ohledně žádosti bude urgency. Podle úředního záznamu z 6. 12. 2020 brzy bude šedesátidenní lhůta končit a žádost není vyřízena.
10. Podle úředního záznamu žalované z 12. 2. 2021 zkoumala opětovně důvody zajištění, uvedla, že Velvyslanectví Turecka vydalo žalobci náhradní doklad, žalobce odmítl dobrovolný návrat; podle telefonického sdělení z 11. 2. 2021 se připravuje vyhoštění žalobce na 21. 2. 2021 a čeká se na potvrzení z tureckého letiště. Podle sdělení ředitelství žalované ze 17. 2. 2021 byl stanoven odlet při vyhoštění žalobce na 21. 2. 2021, žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do Turecka, to žalobce opakovaně odmítl. Podle příkazu z 18. 2. 2021 byl žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Podle protokolu ze 17. 2. 2021 byl žalobce 21. 2. 2021 z území České republiky předán na letišti Václava Havla Praha.
11. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
12. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dále „NSS“ (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), ze které se zejména podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán nebo soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci; proč považoval námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.
13. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud

proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS z 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

14. Soud souhlasí se žalobcem, že určení doby prodloužení zajištění je třeba řádně odůvodnit. Žalobce správně poukázal na přílehlavé rozhodnutí NSS č. j. 1 As 93/2011-79 (srov. dále tam citovanou judikaturu), podle kterého je tu potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.
15. Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
16. NSS v rozsudku č. j. 1 As 93/2011-79 (bod 15) dovodil, že i přes výluky v § 124 zákona o pobytu cizinců, [že se na řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění nepoužijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) o správním řízení], nevztahuje se tato výluka na formální náležitosti správního rozhodnutí podle § 67 – 70 správního řádu.
17. Proto je třeba, aby správní orgán uvedl konkrétní skutkové a právní důvody, aby odůvodnění mohlo plnit svou základní funkci. Řádné odůvodnění je také základním předpokladem pro efektivní soudní ochranu.
18. Podle rozsudku NSS č. j. 1 As 93/2011-79 hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti.
19. Těmto požadavkům žalovaná v posuzovaném případě dostála. Žalovaná srozumitelně uvedla všechny úvahy a podrobně popsala potřebné kroky k realizaci správního vyhoštění, které učinila, které probíhají a které budou následovat. Žalovaná nemohla učinit více, než se dotazovat a urgovat vyřízení svých žádostí, které podávala vždy bez zbytečného odkladu. Soud neshledal v jejím postupu nezákonnost, libovůli, překročení ani zneužití mezí správního uvážení. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení a metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení a obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.
20. Žalobce znal část odůvodnění napadeného rozhodnutí a postupu žalované již z jejího rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění, jak je soudu známo ze správního spisu a věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 42/2020, ze soudního přezkoumání rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění (sp. zn. 72 A 4/2021) a z věci sp. zn. 72 A 43/2020 u cizince zajištěného společně se žalobcem, který byl vrácen do Turecka 6. 11. 2020 a kterému byl vydán náhradní cestovní doklad 3. 11. 2020 (viz bod 6 rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 72 A 43/2020).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

21. S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že rozhodnutí o zajištění bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Žalovaná postupovala při prodloužení zajištění s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Uvážení správního orgánu o zajištění nevybočilo ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (obdobně rozsudek NSS z 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39).
22. Podstatné bylo, že doba zajištění nepřekročila 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Tato lhůta by v případě žalobce uplynula 24. 3. 2021.
23. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že ve správním řízení vyšlo najevo, že by účel zajištění (tedy vyhoštění) nemohl být naplněn. Ostatně, žalobce ani neuvedl, z čeho takový závěr vyvozuje.
24. Podmínkou tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění se zabýval NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 101/2017-28, podle kterého tato podmínka „sice není v zákoně o pobytu cizinců výslovně zakotvena, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115/ES (dále též jen „návratová směrnice“). Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či také čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Ačkoliv je v tomto řízení přezkoumáváno rozhodnutí žalované o prodloužení doby trvání zajištění stěžovatele (nikoliv rozhodnutí o jeho zajištění), lze výše uvedené závěry rozšířeného NSS použít přiměřeně i v tomto případě (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, čj. 4 Azs 18/2016 43, bod 33).
25. Z citovaného rozsudku vyplývá, že cizince lze zajistit (resp. dobu jeho zajištění prodloužit) jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Je-li naopak jasné, že cizinec má být ze zajištění propuštěn, aniž bude realizován cíl jeho zajištění (např. právě pro marné uplynutí maximální délky doby jeho zajištění), nelze o zákonném zajištění cizince hovořit.
26. Žalovaná opakovaně zkoumala všechny skutečnosti potřebné pro vyhoštění, pravidelně se informovala anebo byla informována o postupu při vydání náhradního cestovního dokladu žalobce a o záměru a skutečné realizaci vyhoštění žalobce. Skutečnost, že je takové vyhoštění možné, dovozovala ze své nedávné praxe - z věci spolucestujícího žalobce, kterému byl vydán náhradní doklad 3. 11. 2020 a byl vyhoštěn 6. 11. 2020 (sp. zn. u zdejšího soudu 72 A 43/2020). V tomto případě se rovněž jednalo o občana Turecka. Následný postup správních orgánů dal žalované zapravdu, žalobce byl vyhoštěn 21. 2. 2021 standardním způsobem. Ověření totožnosti a skutečnou dobu vydání náhradního dokladu Velvyslanectvím Turecka žalobci nemohla žalovaná nijak ovlivnit. Žalobce sám vypověděl, že mu v návratu do Turecka nic nebrání, přesto opakovaně odmítl dobrovolný návrat do země původu. V napadeném rozhodnutí žalovaná podrobně popsala svůj postup, zjištěný skutkový stav a závěry a všechny úvahy, které ji vedly k vydání rozhodnutí. O bezpečnosti

návratu žalobce do Turecka nebyly důvodné pochybnosti – žalovaná si vyžádala k této otázce závazné stanovisko a podle něj bylo vycestování žalobce v jeho případě možné, a to i s přihlédnutím k jím tvrzeným skutečnostem. Ve správním řízení po obdržení závazného stanoviska nevyšly najevo skutečnosti, které by měly vést k opakované žádosti o závazné stanovisko. Fakticky byl žalobce zajištěn o sedm dní méně s ohledem na realizaci vyhoštění (byl vyhoštěn 32. den podruhé prodlouženého zajištění). To svědčí o tom, že odhad doby druhého prodloužení zajištění s ohledem na konkrétní okolnosti věci byl správný a přiměřený.

27. NSS ve své rozhodovací praxi posuzoval obdobné situace, kdy do konce maximální možné doby zajištění cizince zbývalo pouze 50 dní (rozsudek č. j. 3 Azs 73/2018-27) či dokonce 30 dní (rozsudek č. j. 1 Azs 272/2018-27), a ani v těchto případech neshledal, že by bylo zajištění bez dalšího vyloučeno z důvodu nerealizovatelnosti jeho účelu.
28. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.
29. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.
30. Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za převzetí věci a první poradou a doplnění žaloby, tj. celkem 6 200 Kč. K částce 6 200 Kč náleží paušál ve výši 2 x 300 Kč (600 Kč) dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková odměna včetně náhrad hotových výdajů ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč, která bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. března 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně